

Mik

tramp

voj, kormideľníku, budem asi u Podola. Vidět to ešitě není, ale cejit jo!

Kamarádi nám piší...

Mezi námi!

Kamarádi si stěžují na časopis. Snad není docela vážený. Víme, že schází lékařský rádce, poradna pro rozdělování táboráků, referáty o faconách kalhot a čepicek avšelijaké úvahy iramských primadon. Je pravda, že nás časopis není listem, kde by se psalo, kdo kde prvý byl, nikdo z redigujičích není sto, aby napsal biografickou úvahu o trampovi, který prvý seděl u Adlera na pivě. Netiskneme fotografie zasloužilých a v tramské košili zešedivělých trampů. Někdo trampuje 10 roků, někdo dva a někdo byl teprve minulou neděli po prvě. Je v tom nějaký rozdíl? Chťějí snad ti staří trampové, aby jim někdo propočítal léta jako legionářům? Chťějí snad medaile? Nebo snad ti mladí hoši mohou za to, že se narodili později? Nebo snad jsou trampové jen někde v osadě? To ostání, že by byla jen luza a. t. d.?

Dobrý tramp, nikomu nebere právo jezdit do přírody ani právo dělati si z toho života trochu psinu. Vždyt to stojí jen za psinu.

Když chcete mít vážný časopis, vydávejte si to, ale nepočítejte s těmi dobrými, veselými kluky, kteří si nepotrpí na autority, primadonství a blbě měšťácké pošterství.

Myslím, že by takový časopis nečetli právě trampové. To je jedna rada. Když ne časopis, tak si dejte patentovat a nebo notářsky ověřit „titul“ deseti nebo ištiletého trampa a když někdo řekne, že je tramp, dejte ho zavítit, neřáda, až zčerná. Pak si založte chudobinec pro zestárlé trampy. Pohřební fond, socialní pojištění a některým tramským pensistům můžete dát flišinet s písničkami: „V září červánků a opičárnou“. Založte tramskou Sorbonu, zvolte nějaké nesmrtelné a pošlete na zelený čtvrtek 12 nejstarších trampů k arcibiskupovi, aby jim umyl nohy.

Kamarádi už se z toho chlubení léty a šedinami dělá špatně, věřte tomu.

Bylo by potřeba mít trochu rozumu a uvědomění, že když chce svobodu pro sebe, že jí nesmím brát jinému. A to primadonství — kluci, kdyby ty primadony kupovala Sparta, nedivil bych se — ale — —st—

NOVÉ TRAMSKÉ PÍSNĚ

KLUBU KAPITÁN FLINT
PRŮLOM • FOCHOVA 42 • KNIHKUPECTVÍ

3- Kč

Tramský oznamovatel.

Hledám 2 hezké squaw na 14 denní pobyt pod stanem pod zn. „Foto nutné“ do adm. t. 1. Vše hraším!

Pánské kolo Ia. zn. S. N. N. dvou převodové, úplně nové za 950 Kč neb na výměnu za dobré kano. Pod zn. „Höning“

Kamarádku aneb spol. hledá charakter. tramp. „Veselá 85“.

Partnerku do 221. hledám. Zn. „Foto 30“

Osada Hurikán — koupí svému kamarádu za účelem cesty kolem světa starší koloběžku. Pod z. „Bob z Hurikánu 029“.

(Inzeráty se přijímají do této rubriky v adm. t. 1. Slovo Kč 1.—, nejméně deset slov. Za tučně výtiskné slovo poplatek dvojnásobný.)

Rážodol, 16. června 1929.

MILIKAMARADI,

to se asi podíváte (sic), z jakých dálek Vám docházejí dopisy. Ale to víte, dyž se tramp dostane z Prahy, že svezim zůstane věrně až do hrubu tmavého.

Abyste teda rozuměli, milí kamarádi, proč Vám pišu. Je tu takovej maloměšťáckej ozón, že se tu skutečně počne stejskat po tom našem tuláctví a kamarádství. A tak sem teda myslel, že bysme tu mohli něčeho podniknout pro slávu a jméno tramské. Ostatně by mi to ani nedálo nevyužít nezvoraného úhoru, v mluvě básnické velmi často opěvaného.

„Tramp“ a „Trn“ tady má, jak vidím, hodně čtenářů, v Liberci a taky v ostatních okolních vosadách. A myslím, že jistě sou mezi nima taky dobrý lidi (jako mezi trnystama vůbec) a snad dokonce by bylo možno v nich vypátrat nějakýho kamaráda trampa nebo kamarádku, z Prahy sem přeložený, kerý sou v tý samý situaci jako já. I nebylo by nám tudíž zajisté na škodu, dybysme se tak navzájem trošičku poznali a za druhý dybysme daly nějakou tu vosadu nebo klub dohromady.

Kamaráde Meišku, a vy vostatní, co tam sedíte v redakci, zapřisobte trošičku na ty čtenáře tady, aby to nebylo takový ubílaný a zvedlo se to trošku po tramsku. Myslím, dyž může mít vosadu prosulá Poděbradka, že my bysme ji v Liberci vzdor zlobě turistické stanice a všech skautských a turnerských spolků mohli mít taky. V každým případě by to bylo něco sumného a já to srdečně doporučuju. — Byli bysme samozřejmě vohotný taky tu v příštích volbách postavit kandidátku kompromisní strany, čistí a propagovati měrou nebyvalou ústřední orgán naší strany „Trn“ a orgán odborové organisace tramské „Tramp“.

Snad by bylo nejlepší, dybyste tendle dopis uveřejnili, aby se kamarádi a taky kamarádky, trmisti, trnistky etc., zvedli a něco udělali. — Ať třebaš mi napišou na moji adresu a někde bysme se tu slezli a dali to dohromady.

S tramským: Ahoj! —

Vláďa Černý, Horní Rážodol č. 334.

Na výlety, na cesty, na letní pobyt
Kapesní lékárníčka „Medica“
úplná, praktická, levná
Výložena v lárárně v Praze II., Na Poříčí číslo 15.

OSADNÍ JEŽEK.

Příběh, který vám budu psát, udal se na naší osadě v minulém létě.

Nedělní odpoledne nás obtařilo, k naší nemalé radosti, hojnosti astrachánů. Jedna takováto společnost ulágrovala se nad námi na myšně. Ze slušnosti šel si je Joe, jeden z naší osady, prohlédnouti a shledal, že přišel právě včas.

Malý ježek vyrušil z klidu jednu fliflenku a její partner, v civilu asi povalek pražských bárů, držel v ruce kámen a chtěl jim praštit ježka. Při tom chtění zůstal, neboť Joe jej jemně pohladil po jeho kučeravé hlavice a milý chlapecek se posadil do blízkého roští. Chtl protestovati, ale mírumilovný, přímo dětský pohled Joemv jej uklidnil. Joe tímto svůj kanadský pozdrav skončil, vzav ježka na ruku, vrátil se do osady. Ježek po krátké poradě přijat za člena osady a přidělen mu fasunk mléka. Časem si zvykl a byl našim sobotním a nedělním hostem.

Později se nám odměnil a Joemu vrátil svůj dluh. Bylo po poledni, hoši se šli podívat po nějakém kousku dřeva na vlnkový zotřár a Joe zbyl v chatě s ježkem sám. Neměli co dělat, tudíž nechali si dveře otevřené a spali. Všude polední klid, který však někdo přerušil. Malá, lesklá zmije syčíc, plazila se k noze Joeho. Sykotem jejím ježek probuzen, dlouho se nerozmýšlel a s hlasitým írknutím zakousl se do jejího ušlechtilého krčku. Tato hlasitě protestovala, ale tím vzbudila Joea a ten kanadkou ukončil boj ve prospěch ježka. — Za chvíli přišli hoši a tito když se dozvěděli, co se stalo, odhlasovali potlach, na oslavu hrdinného činu ježka.

Veselí se stávalo hlučnějším — řinčení a třeskot oznamoval kanadské žertíky. Tu však shledáno, že ten, jenž jest oslavován, spí na palandě. Na radu některého dobráka přinesen na stůl a předložena mu miska s mlékem ředeným curacem. Čím veselí stávalo se slušnějším, tím chudší byla ježkova směs na mléko a bohatší na kořalíčku. Když byl kocovinou již zmoežen, převálil se na stranu a usnul. Ale tvrdá srdce hochů změkla při pohledu na ubohého ježka, a oni jak stojí v písmě sv.: Miluj bližního svého — činili dobro a začli ho léčit. Výsledek byl velmi bludý — ježek se nám pobíl. Tu pohlédli jsme na něho s opovržením a vyloučili z naší společnosti, od cesty mi zaplatil hotové, měl jsem toho plnou ruku.

Když měsíc se podíval zvědavě do oken chaty, viděl kamarády chrápající pod stolem, na lavicích, v různých polohách, podle toho, jak je opice zmohla a jak pod stůl kecli. — Jen ježek, který se zatím trochu z kocoviny probral, kolébaje se na vratkých nohách kolem kamarádů, s těžkou hlavou konstatoval, že přílišná vděčnost kamarádů škodí. — Hadži z Galvastonu.

**NEJLEVNEJŠÍ
A NEJLEPŠÍ**

ŠTOČKY

VOJTĚCH HRDINA
Smíchov, ulice ke Koulece č. 6.
Telefon 455-76.

dodá grafický reprodukční závod

z galerie tuláků života

II.

JEHAN RICTUS:

Jehan Rictus, básník—proletář, mluvící ústy pařížské spodiny, narodil se v Paříži roku 1867. Jeho chansony znávaly už dávno před válkou s prken mortmartreských kabaretů a plnily úděsem padourské duše boдрých maloměstáků. Jehan Rictus je básníkem spodiny, kterou miluje a za kterou mluví, je se svou mohutnou, přiléhavou řečí skutečným básníkem—proletářem zatím co ostatní t. zv. proletářští básníci pouze koketují s proletariátem, zůstávajíce i na vicholu své poesie intelektuály sklánějícími se milostivě k trpícím. Vybrané básně Rictusovy vyšly jako III. svazek sbírky „Prokletí básníci“ nákladem Symposia, v dokonalých překladech Jindřicha Hořejšího, který k nám Rictuse vlastně uvedl. —ř—

DOJMY Z procházky.

Dyž smutnej, jak sítn du vokolo krámů,
máš vidět kvalt těch ketasů.
Blesk srší jim z vočí, votlelněj tlamu,
šup z prahu a alou před kasu.

Můj kukuč má oučín: pro rány boží,
co dělat, než zmiznou hezky kách,
dyž myslej, že sežeru je i zboží
a snad i paničku? Strach je strach!

Něco jim říká: „Hrom do tvýho pupku!
Udav se, jen se cpi vo sto žest.
A tudlecten nemá co do žaludku!“
Jak potom jim nemám z kerku lezi?

Má kostra hne svědomím, marná sláva.
Maj výčitky, to je celej trik.
A dyž se jim v kasli zjeví má hlava,
zežloutne každej jak nebožtík.

Klepaj se, ale řvou jako sto turů,
div, že jim nespadne pútyka.
A na řez je celá ulice vzhůru.
Našinec aby bral žulíka.

Pelášíš, trhane, prašivá sloto!
Pod, at se ti kouknem na zuby,
ty hmatáku všivěj, dám ti co proto,
čumět mi při jídle do huby!

Ptám se vás, vobčani, nejní to k steku,
mít strach už jen šáhnout na lžici?
Co zákon? Proč daně chtěj na člověku?
A vod čeho pak sou strážníci?!

Slyším je pořád, i dyž sem jim unik'.
Kvik s větrem de za mnou jako dým.

Tak vo zabijačkách zakvičí čuník,
pes přežranej po psu hladovým.

V tichosti uhýbám na jinou cestu.
Já nemám rád žádnou reklamu.
A pak je znám: plaval bych do arestu,
jen abych jim nelez ke krámu.

Tak můžu si alespoň napokoji,
na volný noze přeríkat svůj,
co na každým státním baráku stojí:
„Rovnost!“ — vždyt víte! — a „Bratrství!“

Tak často to sou můj jediný hody:
(Ne samým chlebem je člověk živ.)
Eh, člověk je dobytek vod přírody.
Předělat Přírodu byl by div.

Těch proroků, mudrců, co tu bylo,
co mysleli, že to vobrátej!
No, voč je lepší to železný kilo,
co menujou „srdce“? Povídej!

Vo nic a vo nic. Zlem, násilím na to?
Jo, než se člověk zas votřese.
S láskou, jak Spasitel? Celkově vzato,
ten taky se splet moc v adrese.

Čti v dějinách, tam je najdeš, ty hejly,
co na zemi chtěli lidskej kout
a člověka povznést... ty prej sou bejli,
ty tak moct vylejt a vykopnout!

A „Miserer“ tě za hrdlo chytí,
beč, přemejšlej, ptej se, proč a zač.
Pak řekneš si: „To je holt Živobytí.
Nic nedá se dělat. Zbejvá pláč!“

Stavinoha:

Noviny, Padouři, Společnost, Spisovatelé a Tuláci.

Noviny jsou obložené chlebičky. V žádných novinách neschází kaviár.
Redaktoři jsou zvrhlíci, zamilovávají se do tuláků.

Je to perversita proto, že je milují jen v cursívách. Závídí jim svobodu, rozbité boty vši a hlad, Cursiváři isou jako baby, někdy brečí, fňukají, někdy sprostě nadávají.

V různých zprávách je tulák zlodějem. Nacházejí ho na ulici opilého.
V soudní síni znásilňuje ženy.

Společnost nenávidí tuláky. V přírodopise společnosti je tulák neuzitečným zvířetem, žije se krádeží, žebrotou a kořalkou.

Paďouři jsou neuziteční.

Tuláci opodstatňují štěstí Paďourského plemene.

Tulačky jsou hezčí než Paďourky.

Spisovatelé jsou dobří obchodníci, za tulácké příhody si staví domečky. Obchod byl vždycky bez morálky. Spisovatelé jsou augusty společenského cirkusu.

Tuláci se smějí i nejloupežšímu augustovi.

Redaktoři, Paďouři, společnost a spisovatelé mají: domečky, rodiny, jídlo, cukrovku a strach o svoji hanbu. Tuláci mají jen silnice a stoby.

Noviny a Paďoury nazýváme společností.

Tuláci se žijí nejpoctivěji.

Spisovatelé jsou: spisovatelé a tuláci.

- - - mláďí - - -

— Hergot, zase ste mi nechali samý tlustý maso?!

— Tak si ho Olafe přeřízni a budeš ho mít akorát.

•
Pan Stříbrný byl na trampu. Tentokrát vypil o 16 piv více. V Praze leze s určitými potížemi do elektřiky a prá k průvodčímu:

— No nazdar, vy si to zase vypijete!

— Co si vypijeme?

— No, já měl bejt už dvě hodiny doma! Yumper.

•
— Eda Troníčků má v kantině spoustu mravenců. A tak se ptá, co jako je proti nim dobrý.

— Nejlepší je, nasypat do všech škvír papriku, vece někdo.

Eda vyskočí:

— Di do háje, voni mi tu budou potom v noci kejchat a já nebudu moci spát!

•
— Tuhle se stalo Vencovi Fučíkovi při koupání hrozný neštěstí.

— Topil se?

— Ne. Von se koupal v neckách, ňák sebou mrsknul, vyrazil špunt, tou dírou vytek a natlouk si hlavu.

•
— U Johnyho mají prý v boudě nějaký nový zařízení proti vykradačům trampských chat?

— No jo. Měli. Von jim to ale někdo v tejdnu ukrad! Jukon.

DRESY TREN OVACÍ

STANY - KEDS dodá

SPORTEX

VINOHRADY. - U NÁDRAŽÍ.

trampský SLOVNÍK naučný

Redigují St. Mlške.

Tramping je vlastně věda. Všechno je věda. Když na to přijde, jsme i krásné umění. Příklady táhnou, a proto vydáváme trampský slovník.

A.

- A — přidáváme ha
- ABC — bar na Starém městě
- ABONENT — nechce platit předplatné
- AHOJ — trampské „tě būch“
- A-KONTO — záloha na honorář (viz Langhans, vydavatel Trnu a Trampa)
- ANO — počátek hříchu
- ABSINTH — lihu sprostý nápoj
- ALAŠ — dtto
- ABSTINENT — Josef Trojan
- ABEL — oběť prvního potlachu
- ALBATROS — osada na Libřici
- ANČÍK — je na dovolené
- ANIE — je moje ženáš
- ANABASE — tramp legionářů
- ARSEN — jed a Lupin
- AUGUSTA — a jéje!
- ANNA — usedla na trávu, nalámala si do kafe
- ASTRACHÁN — masňák, paďour, vejr atd.
- AŽ — začátek refrainu písniček

B

- B — blbé písmeno
- BAR — dáma
- BOD — na obzoru objevil se...
- BANJO — se tejrá
- BOL — dobře se na něj pije
- BOR — les a režiser na Vinohradech
- BASA — s pivem
- BAHNO — Praha
- BAGO — se hraje se Spartou
- BAŠTA — oběd
- BLBEC — běžná nadávka redaktorovi t. 1.
- BRDY — sídlo Irčana, vulgo Westend
- BOŽENKA — okénko otevřela
- BOB — z Hurikánu, chce mít pod fóry celou adresu
- BOBEČEK — srně, kozí, z ministerstva atd.
- BUNGHALOW — bydlí se v tom
- BOCAN — šerif osady Utah a známý výtržník
- BŮR — československá mince = 5 Kč
- BALÍK — Josef, je dlužen za pumpky a golf-kabátek
- BENEŠ — ministr a kapelník dechové hudby
- BOUDA — podfuk
- BERE — obyčejně voko a ryba
- BIDA — v neděli večer
- BEZOUŠEK — pantáta
- BŮRT — národní trampské jídlo
- B-Z — když-tedy

Pokračování.

*Na jaře neumějí milenci
nic jiného mluvit nežli o věnci,
jestli milá nevěříš,
jenom na mě vzpomeň si!*

kk.

- Jakou jsi si dal značku k tomu inserátu, co hledáš společníci na čundr Evropou?
- S poctivostí nejdál dojdeš.
- A kam si až došel?
- K Modřanům.

- Slečno, neutíkejte, se mnou byste dobře pochodila!
- Mě ale na to pochození bolejí moc nohy.

- Človče, já mám králíka a ten váží rovnejí metrák.
- ???
- No jo, i s chlívkem.

D.

- Tak už du v pondělí dělat.
- A co?
- Ale těžká práce. Budu stavět dlaždičům lešení.

Kontrolor: „Voni skaute, proč nemáte lístek?“
Tramp: „Protože máte támhle napsáno, že se s průvodčím nemá zbytečně mluvit.“

- Jaký je rozdíl mezi dobrmanem a židem?
- Žádný. Oba jsou kupírovaní.

Burry.

- Tenhle Langusta má ale štěstí u ženských.
- ?
- Každá se mu líbí.

Golvelovo nakladatelství Praha I., Karlova 12, vydalo

Voldánovu nejveselejší trampskou píseň:

Ve vydávání se pokračuje.

„Malý velký pařatý.“

— Nač máš sebou ten metr?
— Ale jdu měřit teplotu vody.

Z hovorů u táboráčku.

— To bylo tak: Vona byla truhlářova céra a von byl kadlec. Šla teda tuhle koupit husu, ale přinesla jikrnáče. Tak ji upekli jenom půl a druhou krmili... (Následuje pár facek.)
L. M.

— Půl dvanáctý? Co je to na nás, na tolik lidí.

— Nemít trochu těch dluhů, tak sem hotovej žebrák.

„Jak se ti spalo?“
„Dyk tu máš štěnice!“
„Snad bys tu nechtěl mít bource morušový?“

(Burry)

Tramp Soukup dává šéfovi výpověď.

— Šéf: U mně jste mohl umřít —
— Soukup: Já vím — hladý.

— Človče, já pracuji do úpadu.
— Já do šesti.

— Proč nosíš vyhrnutý rukávy, dyž je musíš zase sundat?

— Nemusím.

— A jak si chceš utřít nos?

W—opf.

— Mě z tý starosti šedivější vlasy.

— Ty tomu říkáš starost? Já pivo.

Opravené pořekadlo:

Čistota půl zdraví, špina je ministr.

Burry.

— Já mám nohy jako svíčky.

— To je máš teda do O vohnutý horkem. Burry.

Bim a Bam staví chatu. Bim řeže prkno.

Bam: „Jak se s tím prknem budež dlouho patlat?“

Bim: „Dyk já už to řežu půl hodiny a furt je to krátký.“

— Edo, co je tohle za tabulku?

Páni,

O : O

Dámy.

— To by moh bejt sportovní oznamovatel Českého Slova

L. L.

Inglmayer:

poslední čundr.

Zasmušilejm trampům věnuje autor.

Já se honosím tím, že sem jedinej člověk na světě, co nelže. Čet sem jednou na jednom podstavci vod pomníku „pravdy každému přejte!“ — a tak já teda každému přejú a sobě taky. To se ale pálím kam se čhnu. Lže mi kamarád, lže mi šéf, lže mi fotr řka, že sem vůl a lže mi snoubenka. Jo a to mně děsně žere, jak hanebně lže! Kafe prej ráno pila — a já uchopše její hrnc a pozřevši do něj, koukám, že je vod čaje! Ach ty zmije podfučná!!

Život sou vejstupy legrační a smutný v jednom kuse za sebou. A teď přišel na řadu vejstup hroznej. Takovádle zasnoubenina s ženštinou nepravdomluvnou se zase musí rozsnoubit, tohle by takle dál nešlo, to musíš uznat slečno! No a vona mi řekla, že sem hypochondr a já se zeptal jednoho kluka co to je a von mi povídal, že bych se neměl dát zvoustouzet a dát jí pár na držku. Na česky je to prej asi jako blboun a já myslím, že ten kluk nelhal, protože mi to šepotal důvěrně do ucha. V těchle věcech mi lidi výminečně říkali pravdu.

To musí dožrat tvrdou kredenc mahagonovou! Tramp je poctivec a příčinnivej a učenlivej obratlovec. Vystudovav v Davli a byvše odkojen vod doktora Smotlachy a jsouce ducha bystrýho, odal sem se čtení společenského katechizmu. Kapitoly vo rozesnubování zasnoubením sem přežvejkal, abych hádal slušně asi dvacetkrát a daje se potom do překlápění špatnejch vermutů a dobrejch kapucínů bez projímačel do vysýchavýho křtánu, uvažoval se vo tomhle: Je-li třeba rozsnoubit zasnoubeninu, nevěšta fidlátka a odcestuje někam na stranu, po čase až popozapomene nebo až ten lotr pojme za draka jinou choť, vrátí se nehlučně a nenápadně.

To je vošklivá kapitola, já to uznal — a proto sem si taky řek: Já sem tramp a gentleman! Ale ty nejšeš žádná gentlewoman, vy ste rajda! A vůbec, trampka seš docela málo, co já tě budu honit po světě za popozapomenutím, dyk já to můžu vobstarat sám! No a povídám, že du, a vona povídá s bohem, a já povídám, že trefím sám, a vona povídá, jakej sem nezaboch.

No a to je pravá ryzí příčina, proč já sem musel vopustit svou drahou milovanou vlast a flákat se jako starej Komenskej po cizáckejch nivách. A ne jako vo mně roztroubil Franta Kukla, že sem neměl doma co žrát.

Já náhodou měl krásný místo a starej mi líbal ruce, abych u něj zůstal, že takovýho zaměstnance hned tak nenajde. Já byl náhodou voporou šéfa, dyš byl vožralej. Kluk pitomá (ten Kukla), já ho vodchoval, já z něj udělal trampa, já do něj vrazil eště vloni deset egypt a von si pustí takle hubu na špacír.

No ale jako v literatuře vobeznalej vím, co se sluší a patří a nebudu se vobírat vosobníma věcma. Vono se docela náhodou připonatrej, že ho potkám v lidupráznejch končinách a tam se to vypořádá čestně a smírnou cestou. Stát se nic nemůže, von je v týdle nový církvi jak tam kážou česky a kněs nosí kravatu, a má pohřeb už teď šestkrát zaplacenj.

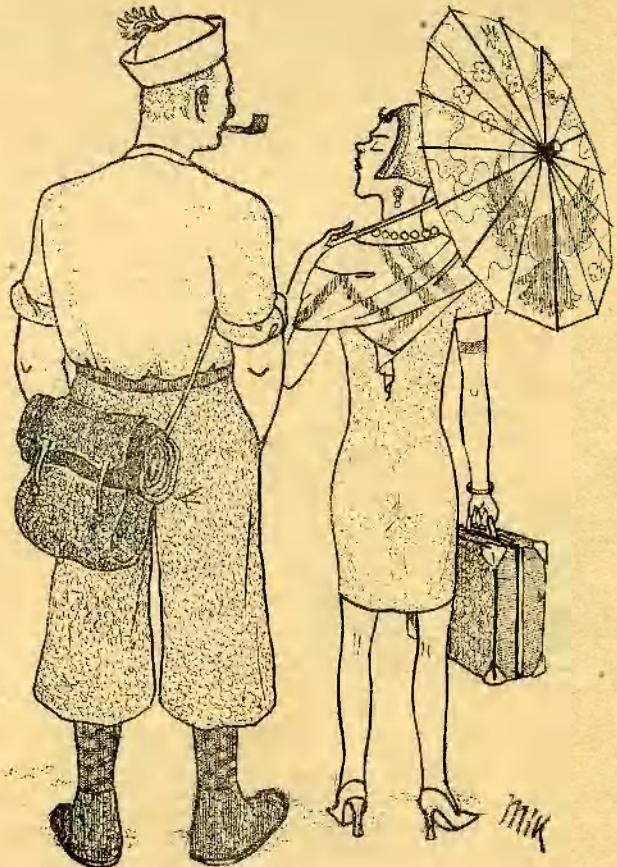
A teď k těm věcem příštím. Co ze mně mohlo jlnýho bejt než sprostej tramp silniční, an sem neměl hauzbót ani motokykl. Eště se příznám, že sem měl kromně tý snoubenky v Jedový Chýši milenku ménem Lojska — teď to může prasknout! Stou sem se naposlet zdělal no a pak sem si už jen psal Bátovi vo pár starejch bot. A žádný štětí sem neměl, to mně kluci věřte na mou duši.

Jacoš-Sedlmajer:

Malik.

Až hlasu křiváček

Tempo di Tango

— Slečno, vy máte krásný necessaire.
— Vy sprostáku!

Dostal sem vobššrný psaní, že tou dobou nemůže postrádat ani jedinýho páru, snad proto, že se zrovna třou, zkrátka, já šel z maticky stodvěžatý ve starejch šimysandálech a ty mi yz nohouch spadly už za Košřema.

Hladu plný střeva, melancholie plnou hlavu, tak už sem vodjakživa vypadal a nemusel sem bejt vůbec vandrák. Jak to hergot zlepšit? Začal sem si dělat reklamu. Dal sem se vod kluků kerý sou u tisku vrazit do novin, že sem věhlasnej sportovec, že du pěšky do Paříže a že by bylo záhodno, aby mně slušná veřejnost laskavě podporovala v tomto ohromným podniknu. Neboť že du jako bez grejcaru a že bych třeba jako takovej nedošel, což by byla národní vostuda. Veřejnost se na mně vykašlala — ale mně to nemohlo vadit. Šel sem sice bez finančních mitlů — ale ne pěšky. No jo — dělat národu vostudu a eště zadarmo, na to bych srce neměl! A tak dyš sem se u národního divadla rozloučil, docela plánovitě se svými zbožňovateli, což bylo pět kluků za Sparty, s kerejma sem chodil na kulébr, šel sem pěšky až do těch Košř, gde, jak sem byl naznačil v hořejšich částech svýho vypravování mi spadly z nohouch ty bílý bačkory, tak sem si sed jednomu chlapovi za vůz a ten mně vodvez až do Chrášťan, kde vlez do putyky a já zůstal sám a silnice bílá čučela přede mnou. Počkal sem si na iný vozidlo. Na kozlíku si hověl muš an spí a vod huby mu tekla hořká slina. Jedu. Najednou kobyla zůstala stát a dědoušek se probudí. A vše to tam. Vyndal mně anžto konstatoval, že sem bezzemek a chud a k tomu docela bez prostředků. A zprvu sem se mu prej zdál co by turista, kerej by moh jednou rukou zaplatit sklenici piva. Když sem se vohlíd povídal: Nečum, nečum, hele, nebo tě seknu!

Jedinej člověk na světě širém snad kerej předpokládal a možná slepě věřil že eště seknutej nejsem.

A teď ale nic nejelo! Krom ovšem automobilu sem i tam, ale já v každým smradu nejezdím. No tak sem se šoural bosky a smutně až do královského města Berouna. Keď som přišel ku dědině, kde se vrazil, tu se vrazil, kámen do mého bafochu. A v zápětí hlásek švitoří, k umírnění vyzývající: Neho! To je ten blázen, co de pěšky do Paříže!!

Moc sem toho musel eště vyslyšet. Byla to banda povalečů, keří vzhledem ke své negramotnosti nemohu chápat dalekosáhlý význam propagandy našich věcí za hranicemi a tak jim to pámbu vořpusť! Jeden se ptal proč sem si vrazil na to kožený boty, inej mně šimral p útem po těch kostích co maj jiný ůdi lejťka, třetí povídá: Poslouchej, esli dojdeš do Rokycan, tak máš na týdle trati světovej rekord! To všě, my to známe! Že se pozejřř nachytám v Řigráku to je sichř!

Ale aspoň po mně už neházeli kamení — to jedine by mně bejvalo žinřovalo. Ináč už sem slyšel lepší a horší věci včetně průpovědek, tak sem byl spokojenej ze životem. Byv v Berouně, vzpomněl sem si, že tu mám známyho. Ale já sem si jindy taky na něj vzpomněl, to mně zas nepodežřivejte, že snad by byl známej z nouze dobrej! Obrátil sem kroky své k domu jeho. A von, to se vajs, nebyl doma. Pokračování.

— Já mám dívku, kerá mi udělá všechno, co mi vidí na očích.

— Chudinka.

— Proč?

— Protože šilháš.

Tramprská Tisková Kancelář

Zprávy komunální.

Městská rada hlav. města Prahy se usnesla v poslední schůzi přeměnití názvy administrativních oddělení radnice a banketů.

Primátor Baxa přijal pseudonym Johnny a bude nazýván šerifem. Město Praha se přemění v osadu a na radnici bude zavěšena tabule: „sherif office“. Schůze zastupitelstva budeme nazývatí pánským večerem. Rada starších uspořádá každý měsíc potlach, kanadské žertíčky na Vltavě, Staroměstském nám. atd. Sbor hasičů za osobního řízení kapitána Uhra.

Velký potlach pořádají orlové na Strahovské pláni.

Svaz čs. skautů podal vládě petici, aby jim byl vydán zalesněný pozemek, kde by byla zřízena rezervace pro skauty, poněvadž je obava ped vyhynutím.

Klub Čs. Turistů zařídil kancelář pro levné podepisování na zdech památných hradů a zámků. Nač vyházovatí zbytečné peníze za jízdné a nač trmácetí tělo únavnou cestou. Za mírný honorář vás klub dá podepsatí. Zášlete adresu a obncs ve známkách, podpisy v kapličkách a jeskyních se účtují dvojnásob. Také úlomky krápníků z. Damenovských jeskyň jsou na skladě, při větším odběru sleva.

Památný úřad města Prahy oznamuje, že Dinzenhoferův pavilon bude převezzen do Svatojánských proudů. Bude v něm zařizena kantina pro trampy. Dopravu obstará kapitán Klisínory se svojí lodí.

Anna Sedláčková koupila v osadě Margon podíl.

Báseník Medek píše románovou trilogii „Potlach“. Dílo bude mítí tři svazky po 600 str., celkem 1800 str. Jména jednotlivých knih: „Před potlachen“, „O potlachu“, „Po potlachu“. O dílo se zajímá filmový režiser Kubasek, který motivy v knize hodlá použít u filmu „Děvče z kokainové továrny“. Rudolf Friml prý po přečtení se inspirovat a napíše operetu: „Král potlachů“.

Prof. Pekař píše odbornou studii o kanadských žertících. Uveřejňuje cenné dokumenty ku př. Tramping není ničím novým, již císař Nero pořádal potlachy pi kterých páčil křesťany jako košťata, také Řím zapálil. Zřejmý kanadský žertík. Dále píše, že svatý Václav byl zavražděn na potlachu v Boleslavi. Také kanadský žertík.

Řádný tramp se nevydá na cestu bez lékárníčky. Kapesní lékárníčky „Medica“ jsou bohaté obsahem, účelné uspořádání a praktické — možno je pohodlně nosití v kapse. Ke každé lékárníčce je přiložen seznam léčiv s udáním účele a návod pro rychlou pomoc při různých poraněních a pod. Cena levná. — Kč 25.—. Organisačním při hromadném odběru slevy.

Nádraží v Bráníku se přes noc proměnilo v ranch na dobytek. Za peníze, které už trampové odvedli nádražní pokladně sí mohl dát pan přednosta postavit slušnější záchody a na hradbu by mu také zbylo. Zajímavé je, jak se zde dodržují dopravní předpisy. Tramp sí koupí lístek do Davle a lístek nesmí být vydán pět minut před odjezdem vlaku, to v Bráníku znamená, že 12 minut před odjezdem není nikdo puštěn k vlaku. Kdo se o to pokusí, je zatčen a na místě spoután želízky, vsudypřítomným četnictvem. (Stalo se v sobotu a žádáme kamaráda, kterému se to stalo, aby nás navštívil v red. nebo udal adresu.) Potom když jede vlak jen do Vraného a poškozování vrací lístky, jsou slušně odbývání „svědomitými“ u pokladen, kteří se chlubí tím, že nemají jízdní řád a nevědí kdy jede příští vlak. V pokladně je drobných dostatek, ale to nevádí, aby trampové nebyli honěni do kantiny na pivo proměnit bankovky. Myslí sí snad železniční správa, že trampové budou jezdit věčně tou ubo-

hou lokálkou nahoru? Za ta léta trampingu mohl být dávno vyhovující jízdní řád a zvláštní vlaky. **Kamarádi zorganizujte sí dopravu do osad malými nákladními auty, ať sí potom pan Najman jezdí s tím sám.**

—a—

Diviš.

— Včero, puč mí korespondenční lístke! — Na co? — Mísím psát domů, že sem zapl měl zavřít v koupelně vodě.

Mandarínovi vytrhl doktor zub. Mandarín zuřivě se po něm scháněl.

— Co s ním budete dělat? — Dám sí ho na stůl, díru vyplním cukrem a budu se dívat jak ho to bolí.

Bob.

Včelička.

— Rakšo, pučes mí na pohřeb?

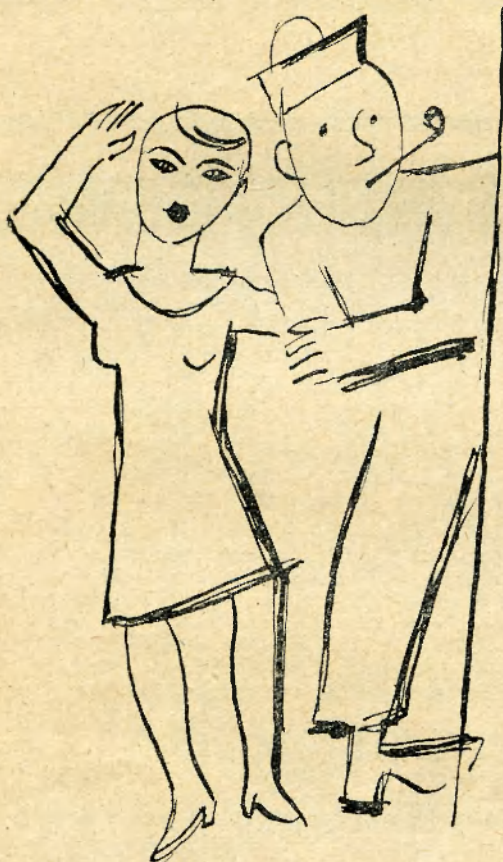
— Hochu já sem na to líná, já nepudu ani sobě.

géza včelička:

NOC u Dunaje

Dunaji
široká pěnicí se rýho,
harfo,
ve které vlny modrými strunami znějí,
Dunaji
milenko Panait Istratiho
věži
ve které hvězdy vyzvánějí
dálko lesklá a hluboká, proudem se čerící
bezhlavý jezdcé na koni vraném
pěšino dravá
která se řitiš na mořskou silnici
plačící luno nad
kalimegdanem.
Ticho je.
Tma je.

Lehký.

— Kde jste byla Mary?
— Ale u Freda. Pere se u lesa od včerejška s Ton-
dou a tak jsem jim nesla oběd.

Otto.

Noc břichem zraje.
Kijenó
putyka u Dunaje

Bělehrad v noci
To je rozsvícený Betlém,
čadící komíny neznámých parníků
stožáry kmitají modravým světlem,
čadící komíny
neznámých parníků.

Noc
usedla mi hebce na ruku,
noc
motýlými křídly vlaje,
noc usedla mi do očí,
Zorico
tys krásná jako noc u Dunaje.

Pohled,
mléčná zář měsíce s oblaky splývá
na jeho počest vypijem lahev rakije,
před námi je sklenice a smutná perspektiva
opilé srdce.

Tvé židovské oči jsou pokryty luční rosou,
měsíční lampa hoří v nich ve snu,
v nich kvetou růže,
protkané tuberkulosou,
Zorico,
zazpívej srbskou píesmu.
Tvé oči prosáklý hříchem, jenž zraje,
o jejich kráse člověku ani se nezdá,
tvůj zrak
to je noc u Dunaje,
a umírá
jako vzdálená hvězda.

Zorico,
plamen mne zžirá,
plamen brozný a přesladký.
v duši mám nomádů touhy
a na nohou rozbité kanadky.

Noc
jako černoška s úsměvem tajemným
na pozdrav vlaje.
Jiuru se vzdává na loži svatebním
noc u Dunaje.
Zítřka loď odjede s vlající trikolourou,
zbude jen řetěz
vyhaslých otázek.
Neklid můj se stane nebetýčnou horou,
jen jeden sen
a jeden obrázek:
Kalimegdou,
tvá píseň, Zorico,
tulácká vášeň, která břichem zraje,
a Kijevó,
putyka u Dunaje.

Bělehrad, srpen 1928.

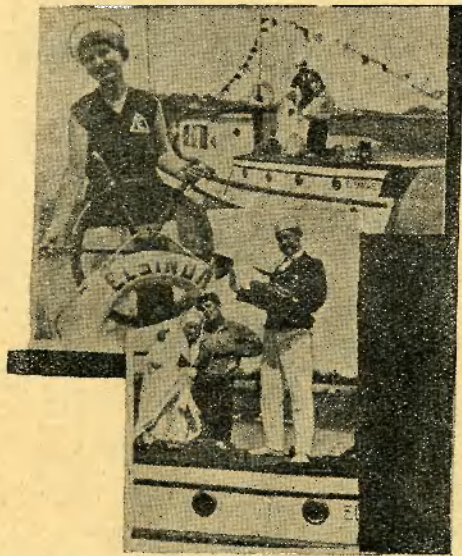
Boty „Keds“ od 46.-
Torný nové italské od 50.-
Chlebníky od 26.-
Stany od 160.-

KOŠILE, KALHOTY

Největší výběr v Praze

SPORT DŽBÁNEK Spálená 30

Svatba na „Elsinoře“.

Dobrý tramp Stříbrný sedí při dvanáctém pivě v Záhoří! Sedí a pije. Najednou zavolá na čišnici:

— Kdo tady vlastně bere peníze?
— No já, povídá čišnice, kdo by je jiný bral!
— Tak, to sem chtěl vědět. Mě tu někdo vzal 50 kačen.

Pět dobrých trampů hladem řvoucích zapadlo do kantiny.

— Kolik příborů, vašnostově?
— Hodně. Máme strašný hlad!

J. Bartl.

— Co jsi dal za tu kytaru?
— Tři sta kačen.
— Člověče nehoupej, za ty prachy dostanu už basu...

Elscap.

Poučný přednášky klukům.

i. Historie trampa s rodokmenem.

Sem tramp. Ale ne tramp jen tak vobyčejnej. — Sem tramp s tradicí a předkama! Já vím, kluci, že se zařechete a řeknete: Franta — takovej posera — a tramp! Ale já vám dokážu, že nejen můj táta byl tramp, jak se patří, ale i můj dědeček s babičkou a moje máma byli trampové! A to trampové, který něco prošli, ty se neblákalí pár kroků za máminou sukní.

Můj táta, ten zná lesy jako ani jeden foť. V lese se narodil, v lese vyrostl a v lese chce taky zemřít. Máma přišla z jihu, ze Šumavy, a bába z Krkonoš. A děda, zeptejte se někde na něj starých pamětníků, co vám budou vyprávět. Ten zkřížoval celou střední Evropu.

Jak a kde se děda s bábou sešli, nevím. A máma, jak se tak flákala světem, přišla až k nám a tady se s našim tátou poznali. Táta neměl nic, máma neměla nic, nic jim nepřekázelo, aby se nevzali. No a tak sem vzal původ i já. Samo sebou, že mně táta uplet v lese, a jen velký mrazy a vánice zabránily tomu, že jsem se v lese nenarodil. Musel sem vzít za vděk pastouškou, kam se máma s tátou přes tu zimu uchýlili. Máma, jako prozíravá ženská, poznala, že se to s dětma špatně trampuje a že by bylo dobře mít vlastní střechu nad hlavou, kam by se taky v její hodince uchýlila. Sme totiž z plodnejch rodin. I začali si na ní snášet a než sem jak se patří běhal, byla chata hotová. Taková pomešší, připosražená a jakoby do země zarostlá — na půl dřevo, na půl kámen, doškama pošíta. No ideál chaty a věčná škoda, že už ji není. Potom už i já chodil s tátou do lesa, abych následoval našich předků. My měli i svoje zavolání, kterým sme se po lese hledali. To každěj věděl, dyž houklo lesem takový jadrný „h o p“, kdo tam je. — A právě tohle „hop“ nám dosvědčuje, že už sme stará trampská rodina a dědíme zvyky pokolení po pokolení. Von i náš dědeček volával do lesa „hop“, a že se menoval Eman, zpívali mu takovou miloučkou písničku:

„Hop, Emane — nic se ti nestane —
co se ti stávalo — to se ti zlámalo —
hop, Emánku...“ atd.

Bohužel, mizí všechny starý a krásný zvyky — i ten náš vzal za svý. — Tak si maně spomínám při zmínce na dědu, že jeden tramp a vožrala se menuje taky Eman. A to je zvláštní. Je každěj

vožrala Eman, nebo každěj Eman vožrala — to teď honem nevím. Jistý ale je, že na mýho dědu byl každěj Eman, i s tím „trampem“ kraťas. To mi vo něm táta vyprávěl:

„Náš táta, dyš šel na houby, tak šel dycky vo den dřív. Stavil se v hospodě, aby byl druhej den brzy na nohou a první v lese. A panečku! Táta to táh až do rána a ráno, dyž už byli jeho kamarádi spítý jak nemluvnata a váleli se pod stolama jako prasata, táta pěkně rovně do smrků a to bejvalo hříbů! Cím byl víc vožralej, tím víc jich našel. (Von byl jako Vrchlickej.) Taky zhynul votravou a před tím tě Emane varuju! To je jedinej smutnej konec každého flámy.“

Aby mně takovej konec nepotkal, zařek sem se, že v tomhle dědu a tátou následovat nebudu. Voba mi sami dali špatnej příklad. Táta taky pil a hodně. Při tom měl rád muziku, jako každěj tramp. Hrál na tahací harmoniku a tu bral dycky sebou na tah. A uměl voboje dobře tahat. Kolikrát místo na posteli, vyspal se pod stolem, v neckách a jednou se dobejval i mámě do šifoněru. Z těch dob právě jedna příhoda mně zvošklivila pití:

Máma byla resolutní žencká. Dyž měla střechu nad hlavou a dovedla v ní tátu udržet, chtěla ho vodnaučit i těm vostatným trampskejm neřestem. Kolikrát tátovi votloukla vo hlavu jeho zamilovanou harmoniku, kolikrát ho nechtěla pustit domů až jí rozštípal sekýrou dveře a nákej kousek toho nábytku, ale nic platno. Až jednou. Dyž tak táta přišel už tak pěkně za světla, vzala mu máma jeho harmoniku, postavila na špalek a sekýrou jí rozmlátila, že by z ní byl magor i pan Hlaváček, její tvůrce. To bylo tenkrát u nás boží dopuštění. Eště dnes, dyž si na to vzpomenu, tak mi naskakuje husí kůže. Povím eště, že pak táta letěl honem pro bábu. Proč, bylo mi dlouho záhadou. Tenkrát sem se zařek, že pít nebudu. A k něčemu je mi to přece dobrý. Při muzice se mi kluci smějou, že nechlastám jako voni. A zatím, co voni sou vožralí, že sotva nohama pletou, já pěkně pod vládou tmy vobírám jim jejich holky vo sto šest. Voni, blbci, dyž pak přidou, mají sebráno.

Potom sme už upadali. Příbejvalo nás utěšeně hesky do půl tuctu a pak eště dál. My starší sme se rozutekli do světa, puzeni touhou svehch předků. I doma se to změnilo. Táta si dal říct, nechal chlastu. Starou chajdu rozházeli a na jejím místě postavili takovej astrachánskej domek, kerej tak cize vítá, dyž se za čas

podívám domů. — Zmizela chajda, zmizelo s ní i to milý teplo, taková dobrácká schovívanost — darmo mluvit.

Vidíte kluci, to je životopis trampa, kerej má předky. Vy se mi smějete, že s vámi nedělám ty vaše bílý legrace a že sedím u táboráku jako schnilej hříb. Ale vy nevíte, jak mi je, dyž vidím tak vás, „trampy“, a spomínám si na ty doby, kdy sem byl vopravdu tramp, bez zákazů a časovýho vomezení. Dyž sem se prohánival našima lesama, vybíral vrány, kavky, káně a jestřáby, chytil hajnejm srnčí kozlata, dyž si spomenu na ty paseky, plný jahod a malin, na Velkou skálu, kde sem hlídával vejry a učil se prvně číst v knize přírody — pak kluci, raci mlčím, protože vy byste mně nepochopili a vysmáli se mi ešte víc. — U vás je trampung — napakovat se žrádlem, nechat se dovést až na místo, a tam potóm, kde to jako v lese jen vypadá, „trampujete“. Zatím je to ten nejvěčší astrachánov, protože je vás tam víc než těch stromů. Pak se vám to huláká a camrá, až vám sliny po bradě tečou. Ale darmo se zlobim, mizerové, ešte sem se ani jaksepatří nenadejch a už abych zas myslel na návrat, na tu blbou „povinnost“, kerá ze mně dělá votroka času a ubíjí každej krapet touhy po volnosti. — Ale tím sem vinej jenom já sám. Dybych se bejval necivilisoval, moh' sem bejt volnej! — Hop! — —ra-ha—

— Mladý muži, už vám nenaleju.
— Co by se vostatně namáhali, já se naleju sám.

Šířící se pověsti o nastávající fusi agrárního časopisu Trn s paedagogickým měsíčníkem Půlnočním Expresem a zvýšení akce kapitálu na 333.000 stříbrných, jsou bezpodstatné a postrádají naprosto humoru.

mik:

— Ježíšmarjá, nezapoměl jsem něco?

STANY,

potřeby pro camping, turistiku, canoistiku a veškeré sporty, obdržíte nejlevněji ve sportovním závodě

SKAUTING,
Praha II., Vodičkova ul. 6.
Telefon 374-23. Telefon 374-23.

**Nemáš dosud Magazin Trnu? Objednej si ho ihned, než bude rozebrán.
Cena 10 Kč.**

Administrace Nového Magazinu Trnu II
v Praze II., Karlovo nám. 15.

Objednávám _____ kusů Nový Magazin Trnu II
à Kč 10.—.

Přesná a čitelná adresa:

Tp

Tramp. kanadky

**Anglická
obuv**

pro

sport
vycházku
i společnost

Jar. Bohata
Smíchov, proti Knížecí
„Keds“

Orig. am. „Keds“

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.
Ceníky vetešnického zboží zdarma

Co nás zajímá

Osada Hiavata Vatra uspořádala v minulých dnech potlach u Škábů. Vlastní příčina potlachu byl svátek Antonínů. Potlachu se zúčastnili zástupci redakce Trampa, kteří předvedli skvělou exhibici žertíček dravých i hravých. Nic se nestalo, jen Totda Bank lovil v jistém hostinci rybičky z obložených chlebiček na čeřen. Jeho rodičům byl zaslán kárný lístek k podepsání. Očitý svědek.

Kamarádi! Redakce a vydavatelstvo se rozhodli postavit ve Svatojánských proudech trampskou potlachovou ozdravovnu. Bude vzorně vypravena, chirurgické oddělení bude svěřeno prof. Jiráskovi. Vhodné návrhy na architektonickou výzdobu se přijímají a nehonují. Snažte se. První tři pacienti jsou Géza Fčelčeka, kapitán z Oregonu a sberiff v. v. Švestka ze Srbska.

Osada Athabaska-Svárov sděluje, že u nich taky „Pět na jednu je moc.“

Z valné hromady osady „Čínský blázinec“. Šerif: „Kamarádi. Navrhují, abychom našemu, dosud bezejmennému členu, který se právě šfára na polici, udělili jméno „Šfára policejní“. Dále navrhuji, aby křest proveden byl podle námořnického způsobu, t. j. rozbitím láhve o přídu dotyčného.“ Oba návrhy přijaty. (Pozn.red.: Zprávy o stavu postiženého nás dosud nedošly.) Wei-opf.

Trampské pohlednice vydala osada „Hurikan“. Žádejte ve všech trafikách!

Pan JOT je chvalně známý spisovatel. Pan JOT vystoupil před rokem pohostinsku v „Gentlemanu“ článkem „Chvála alkoholu“. Pan JOT pěl, pje a bude pít ve svých kursivách chválu na staropražské, zakouřené hospůdky. Pan JOT měl v „Trampu“ první ožralou kursivu „Táborák na ulici“. Pan JOT nebyl požádán o další článek. Pan JOT dostal pivo v osadě, která vydává vlastní abstinční časopis. Pan JOT napsal v P. L. 24. června, že „jakýsi taky trampský časopis tvrdí, že trampem je pouze ten, kdo pije a provádí kanadské žertíky“. Pan JOT ví, že „koho chleba jíš, s tím taky chlastej.“

Hrubý tramp Dr. Soukup opět v Proudech. Dr. Soukup, který prohýřil veškeré své jmění vyzískané na Silver River, vrátil se v těchto dnech zpět do Prouců, kde chce nabýt opět svého jmění tím, že „odeizuje“ stavební dříví u rozstavených bud. Své krádeže zastihuje hrubostí. Rakše, trenerce národního mužstva wollybalového nafačkoval a poté hodil do řeky jen proto, že jej upozornila na

nezákonné přisvojování si majetku. Doufáme, že starší usedlíci se postarají o to, aby byl jeho řádění na pobřeží učiněn konec. Rudla.

Známý trampský výtržník Jarda Okule vydal se u příležitosti své dovolené na misionářskou pout do hor Orlických, za účelem propagace-prohibice. Při svých trhaných přednáškách recitovati bude básně Frant. Gelnera a citovati výroky citelů Mistra a Gambrina. Živiti se bude výhradně sladkým dřevem a ruskými rybičkami, jichž úhledný škopíček dodal mu kamarád Otta z Hiawathy. Dle ústního podání spáti bude ve futrálu od kytary včetně brýlí. Na cestu je opatřen rádným průvodcem s mapou a kompasem. Provází jej naše Ahoj a přání pivního mokra.

Správa osady Třebenice u Štěchovic děkuje P. T. trampům za jejich obětavost a námahu, prokázanou při požáru, způsobeném bleskem, usedlostí našeho spoluobčana J. Dvořáka. Správa osady Třebenice.

Starý tramp Grizly byl engagován jakožto kurýr našeho časopisu, proto ho nikde nevyhazujte, nebo to vodneseme my.

Old camping club na popud svých kamarádů a příznivců pořádá na oslavu 10letí zájezd do Rakouska, Německa a Francie, kde bude boxovati s tamějšími skauty. Za váhy nastoupí: bantam—Vošalík, lehkostřední—Novotný, střední—Janouš, lehkotěžká—Manginton, v lehké váze za zraněného Šebu—Bob z Hurikánu, bývalý champion skautů. Borci jsou v dobré kondici a treinuji pod dohledem exministra R. Č. S. Willy Macha a championa R. Č. S. Karla Dohnala. 10. července odjíždí za vedení profesora Stránského a maséra Hadžiho. Ahoj — na shledanou v srpnu „U tří flíčků“.

Záchranných prací při požáru ve Třebenicích účastnil se také tramp Láďa Šícha se svým bratrem. Láďa dostal od postiženého několik buřtů a bednu piva, jeho bratr od Láďi pár facek, protože šel hasit v Láďových vycházkových kalhotách, které mu propálil a umazal. Mohutným dojmem působily v sobotu večer zříceniny shorělého stavení a propálených šíchových kalhot, které sušila jeho krásná učitelka na okně. R.

Národní osvobození čili Opruzení si také zavandrovalo do trampů a „Trampa“. Trampové prej furt jenom zpívají, řvou a piší hloupé vtípy. Pisatel kursivky však patrně nechte sám vlastní časopis, který vtípy z našeho časopisu denně přetiskoval. Sakramentský trampové.

Ježkovy šlágry z Voskovcovy a Werichovy veselohry „Premiera Skafander“ vyšly právě v Hudební matici Umělecké Besedy.

— Prosím vás, kdo to tam dole tak řve?

— Ale to se jenom „Skauti Svornosti“ hádají, kdo má jít na dříví. Grizzly.

Grizzly neměl na trampu už co jíst. Potkal skupinku astrachánů, která se utábořila s náručemi květů nedaleko cesty a rozpakovala spousty umaštěných papírů. Grizzly-mu tekly sliny po hubě. Po dobrém však by z nich nic nedostal.

— Heleďte pastouškové, vece Grizzly, máte křesťanskou výchovu?

— To se ví, ozvalo se se smíchem z kupy mastných papírů.

Grizzly potěšen touto odpovědí, zvednul menší oblázek a bacil jím do hloučku.

— Co si to dovolujete, vy trhane, zařval, patrně vůdce

— Nic si nedovoluju, ale držím se jenom jednoho křesťanského přísloví: Kdo tebe kamenem, ty do něho chleběm. Tak dělejte, já už hlady silhám!

NA PRAZDNINY
NA DOVOLENOU

PATENT
FOTO
OKAM
KŽ 175.

ZVĚŠ. PŘÍSTROJ KŽ 95-
PRAKT. SVĚTLOST
DVOJ. ANASTIGMATU
FOTO OKAM ZÁVODY
PEJSEK & SPOL
PRAHA I. VALENTINSKÁ 1.

Knihy pro nás.

Knihu skvělých trampských dobrodružství napsal O. Henry. Jmenuje se „Srdce západu“ a vydalo ji právě nakladatelství „Průlom“, Praha XII., Fochova třída č. 42. Cena Kč 24— (pro odběratele celých spisů Kč 20—), není drahá a skutečně stojí nejen za přečtení, ale i zařazení do knihovny. — Prohlédněte si ji u knihkupce.

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15. Telefony 43.241 a 43.300. — Filialní administrace pro Velké Brno: Brno, Husova 7a. Telefon č. 5069. — Filialní administrace pro Velkou Ostravu: Moravská Ostrava, Náměstí Svobody č. 4. — Filialní administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melišek. — Tiskem Střeďočeské knihtiskárny, akc. spol. — Používá ní novin. známek povoleno pod číslem 60.788-VII-1929.